

LBRIS

We know
books

DEVNEY PERRY

**SHIELD OF
SPARROWS**

JURĂMÂNTUL DE SÂNGE

Traducere din limba engleză
ELENA MACOVICIUC

LITERA
București

LBRIS | We know
Shield of Sparrows
Devney Perry

Copyright © 2025 Devney Perry LLC

Toate drepturile rezervate.

Ediție publicată prin înțelegere cu

Alliance Rights Agency c/o Entangled Publishing, LLC.

Design copertă: Ukki Studio/Shutterstock, joecicak / Shutterstock,

michelaubryphoto / Shutterstock

Eclectic Anthology/CREATIVE MARKET

Design hartă: MassyCG/Shutterstock

DestinaDesign/Shutterstock

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35, 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Shield of Sparrows

Devney Perry

Copyright © 2025 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PERRY, DEVNEY

Shield of Sparrows / Devney Perry;

trad. din limba engleză: Elena Macoviciuc -

București: Litera, 2025

ISBN 978-630-355-376-4

I. Macoviciuc, Elena (trad.)

821.111

Pentru personajele care au prins viață înaintea acestora.

Pentru poveștile care ne-au adus aici.

Pentru riscurile pe care ni le asumăm.

Pentru visurile pe care vrem să le îndeplinim.

Ai încredere în aripile tale!

Capitolul 1

Dacă aş fi sărit?

Stăteam pe marginea unei stânci, la mila ţărmlui, jucându-mă cu degetele în noroiul de sub tălpi. O rafală puternică de vânt putea să mă împingă mai în faţă sau mai în spate. Cel mai mic tremur mă putea face să cad.

Sau îmi putea da avânt să zbor.

Dacă aş fi sărit? I-ar fi păsat cuiva?

Nu. Nu de mine. Nu de prinţesa nepotrivită a Regatului Quentis.

La doisprezece metri mai jos, valurile se zdrobeau de stâncă, spuma albă a apei lovindu-se de piatra gri. Voiam să sar, să mă scufund în oceanul albastru. Voiam să mă eliberez de aşteptările tuturor, chiar şi pentru o clipă blestemată.

Doar că, dacă aş fi sărit, aş fi întârziat. Şi dacă aş fi întârziat, aş fi avut probleme mari.

Margot m-ar fi pus la punct dacă aş fi ratat întâlnirea cu războinicii turahi invitaţi de tata în Quentis, aşa că nu aveam timp să sar. Cel puţin nu în acea zi.

M-am îndepărtat de marginea stâncii. De tentaţie.

Nu era ca şi cum ar fi avut nevoie de mine pentru acest eşec. Mae era acolo ca să-i farmece pe oaspeţi.

Doar ea era prinţesa de drept.

Sora mea vitregă se pregătise toată viaţa pentru această ocazie. Pentru această reprezentaţie. Mai devreme sau mai târziu, avea

să devină regina din Turah, iar în acea zi avea ocazia să-și întâlnească viitorii supuși înainte de căsătoria cu prințul, ce urma să aibă loc spre finalul anului.

Prezența mea? Complet inutilă.

Dar nu voiam să o supăr pe mama mea vitregă, Margot, și nici pe tata. Chiar dacă nu eram fiica lui preferată sau o prințesă îndrăgită, tot mă aștepta o coroană în dormitor. Iar în acea zi trebuia să le arătăm celor din Turah cât de strălucitoare erau coroanele noastre.

Umerii mi s-au încovoiat în timp ce am făcut încă un pas de parte de stâncă, apoi încă unul, tălpile afundându-mi-se în iarbă în timp ce mă îndreptam spre pantofii de culoarea cărbunelui pe care îi dădusem jos mai devreme. Dar, înainte să pot pași într-un pantof, tunetul unor copite mi-a atras atenția asupra drumului.

Zgomotul a devenit din ce în ce mai puternic. Mai mult ca sigur era un călăreț care venea după mine.

– La naiba!

Oare întârziaseam?

Margot vorbise întruna la micul-dejun din dimineața aceea, iar eu o ascultasem doar pe jumătate în timp ce îmi recitase în gând programul evenimentelor din acea zi, înainte de prezentarea turahilor.

Seara trecută, războinicii ajunseseră târziu, după căderea nopții. Grupul războinicilor de elită ratase cina sau alte întrevederi. Intenționat? Probabil.

Nu-i învinovăteam și nici nu îi puteam judeca pentru că rămăseseră în aripa lor de castel. Fie se odihneau după călătoria prin Trecătoarea Krisenth, fie voiau să evite fastul pompos al prezentărilor regale. Indiferent dacă îmi plăcea sau nu, avea să fie un spectacol. Unul în care Mae avea să strălucească.

În timp ce războinicii din Turah își făceau ritualul, oricare era acesta când vizitau regate străine, sora mea se pregătea pentru eveniment.

Era avea să fie îmbăiată și răsfățată. Avea să i se facă masaj cu uleiuri parfumate și pielea urma să-i fie răsfățată cu cele mai bune tonice de pe continent. Mae avea să poarte o rochie la care croitoreasa ei lucrase timp de o lună pentru ospățul din acea seară.

Tot ce se întâmpla în acea zi era doar pentru Mae.

Părerea mea era că bărbaților care veniseră în vizită nu le păsa de broderii și danteluri, dar ce știam eu? Doar viitoarea lor regină era Mae, nu eu. Singura mea obligație era să particip la eveniment.

Să ajung la timp.

În litania de instrucțiuni a lui Margot de la masa din acea dimineață, fusese singura dată când îmi menționase numele.

„Să nu întârzii, Odessa!“

Nu întârziam mereu. De obicei, dar nu mereu. Iar uneori, lumea nici nu observa asta.

Sărind într-un pantof cenușiu, mi-am ridicat fustele rochiei asortate, m-am grăbit să îl pun și pe celălalt. Ambii pantofi îmi acopeau degetele când un călăreț cunoscut urca dealul spre stâncă.

Banner stătea mândru în șa, iar părul șaten și scurt arăta perfect. Fiecare fir era la locul lui. Iar expresia îi era imposibil de citit.

Oare asta era de bine? Sau însemna că aveam probleme, pentru că logodnicul meu își abandonase responsabilitățile de general ca să vină după mine?

Banner a tras de hățuri, făcându-i semn armăsarului său să se oprească. Cu o mișcare grațioasă, a descălecat și și-a condus calul spre mine, cu pași apăsați și intimidanți.

– Prințesă.

Tonul lui era serios, iar ochii lui căprui nu s-au dezlipit de mine, însă i-am observat zâmbetul din colțul gurii.

– Tocmai mă pregăteam să plec. Serios.

– Înainte sau după ce m-ai auzit venind? O să întârzii.

„O să întârzii.“ Deci încă nu întârziaseam. Ce bine!

– Am promis că o să ajung la timp. Nu era nevoie să vii după mine.

– De fapt, doar am ieșit la o plimbare.

– Am înțeles.

Poate că asta însemna că nimeni nu știa că ieșisem din castel, deci puteam să mă strecur înăuntru neobservată și să mă schimb repede.

Banner era deja îmbrăcat pentru întâlnire, în uniformă lui formală. Nasturii aurii ai hainei turcoaz erau la fel de strălucitori

precum turnurile castelului din depărtare. Avea atașate de curea cuțitele lui preferate. Tatăl lui avea să fie îmbrăcat aproape la fel, doar că acesta prefera săbiile. Rochia lui Mae pentru seara aceea avea nuanțe de acvamarin și azuriu. Margot avea să poarte, cel mai probabil, albastrul ei specific.

Iar rochia mea avea să fie gri, ca toate hainele mele de altfel.

Într-o zi, când Margot avea să nu mai poată decide în privința garderobei mele și când tata urma să nu mă mai analizeze la fiecare masă, aveam să port roșu. Sau verde. Sau negru. Sau galben.

Orice culoare în afară de gri.

– Știi că poți să spionezi orașul de la fereastra camerei tale și nu e nevoie să bați drumul până aici?

– Dar de aici am o priveliște mai bună.

Lumina soarelui scotea în evidență sclipirile de culoarea chihlimbarului din ochii lui Banner, nuanța aprinsă contrastând puternic cu irisurile căprui. Steluța chihlimbarie era marca tuturor celor născuți în Quentis.

Privirea lui s-a îndreptat asupra castelului din spatele nostru, apoi spre orașul care se întindea de-a lungul coastei, lângă stâncă.

Clădirile albe din Roslo străluceau în lumina după-amiezii. Pe străzile capitalei mișunau oameni și căruțe. Portul era plin cu bărci, iar apele calme ale golfului aveau o nuanță acvamarin intensificată de razele soarelui. Steagurile regatului, care aveau aceeași nuanță de turcoaz, fluturau în adierea vântului, atârinate de turnurile castelului, pe cele mai mari fiind brodată stema regală – o arbaletă împletită din frunze și fire de grâu.

Tata considera că priveliștea de la terasa din sala tronului era fără egal, dar eu o preferam pe cea din locul în care mă aflam.

Castelul era casa mea, dar stânca aceea era sanctuarul unde mă refugiam. Era singurul loc unde nu mă simțeam judecată și unde nu erau gârzi la fiecare colț, pregătite să-i raporteze lui Margot toate greșelile pe care le făceam.

Din acel punct de observație, puteam simți mirosul sării care se ridica din apă. Mirosurile de mâncare și de mirodenii purtate de vânt din piețe. În zilele liniștite precum aceea, auzeam zarva

de pe docuri și forfota de pe străzi. Iar când aveam timp, aduceam cu mine un jurnal ca să schițez diferitele priveliști.

Privirea lui Banner s-a oprit asupra a trei vase din lemn andocate în golf. Pânzele lor erau de un verde aprins, contrastând cu accentele turcoaz ale bărcilor Regatului Quentis.

– I-ai văzut pe războinici? I-am întrebat.

– Nu, dar tocmai m-am întâlnit cu tatăl tău. Mi-a zis că războinicii au venit însoțiți de Guardian, a zis el strângând din dinți.

– Guardianul? Mi s-au încordat fălcile în timp ce mi s-a strâns stomacul. Înșuși Guardianul e aici? În Roslo?

– Așa se pare, tună Banner.

La naiba! Asta nu era deloc bine. Deci asta era motivul pentru care logodnicul meu ieșise la plimbare.

Chiar dacă nu eram îndrăgostiți și nici măcar nu puteam fi considerați prieteni, în timpul logodnei noastre învășasem câteva lucruri despre Banner. Primul: îi era întru totul loial tatălui meu. Adora statutul pe care i-l aduceau rangul său și logodna cu o prințesă. Și al doilea: îl ura pe Guardian.

M-am întins spre el ca să-l alin, dar m-a dat laoparte, trecându-și mâna prin păr.

– Îmi pare rău. O să te duci la întâlnire?

– Ce crezi? Doar sunt generalul legiunii tatălui tău.

Chiar îi era așa de greu să răspundă cu un simplu „da“?

Poate că, după ce aveam să ne căsătorim, nu urma să mă mai trateze ca pe un copil. Dar nu mă bazam pe asta, având în vedere diferența de cincisprezece ani dintre noi.

Banner și-a frecat maxilarul încordat.

– Roagă-te la zeița Carine să mă pot controla!

Eu m-aș fi rugat ca Zeița Păcii să fie alături de noi pe tot parcursul zilei.

– O să mă răzbun, a spus mai mult pentru el decât pentru mine. În clipa aceea, a dispărut orice urmă din bărbatul stăpân pe sine care avea să devină soțul meu. Tot corpul a început să-i tremure de furie. Și-a încleștat pumnii, ca și cum voia să scoată un cuțit. Jur că o să mă răzbun!

– Banner, l-am atenționat. Dacă Gardianul a navigat împreună cu războinicii turahi, înseamnă că se află aici la invitația tatei. Nu e momentul potrivit. Nu poți să-l ataci în timp ce...

– Crezi că nu știu asta?

Am tresărit când mi-a strigat asta în față. Nu era prima oară când un bărbat își vărsa frustrările pe mine. Și nu avea să fie nici ultima. În timp, am învățat că era mai simplu să cedez în loc să lupt.

– Îmi pare rău.

– Știu foarte bine că n-am de ales. Trebuie să stau la locul meu și să-i primesc cu brațele deschise pe acești invitați în regatul nostru. Știu că trebuie să fiu prezent în sala tronului și să stau față-n față cu gunoiul care mi-a distrus familia. Merit să am capul acelui nemernic pe tavă, dar nu pot să fac nimic. Absolut nimic. Știu exact ce moment blestemat este, Odessa.

Nu am spus nimic când mi-a scuipat numele.

– O să întârzi! a țipat din nou.

– Ai dreptate.

Am încuviințat și mi-am coborât privirea spre ghetetele lui lustruite.

Banner a expirat și s-a adunat, apoi mi-a ridicat fața spre a lui. Furia din ochi începea să-i dispară.

– Îmi pare rău. Sunt frustrat.

– Te înțeleg.

– Vrei să te duc înapoi? Nu trebuie să termin plimbarea.

– Nu. Du-te! O s-o iau pe jos.

Dacă aș fi fost în locul lui Banner, probabil și eu aș fi avut nevoie să-mi limpezesc gândurile.

De ce îl forțase tata să participe la întâlnirea din acea zi, când știa foarte bine că fratele lui Banner fusese ucis de Gardian? Că se luptase în Turah din cauza unei femei, iar confruntarea îi fusese fatală. Când vestea despre uciderea fratelui său ajunsese în Quentis, mama lui Banner fusese atât de afectată, încât se sinucisese cu un an în urmă.

Se părea că tata putea să fie la fel de dur cu îndrăgitul lui general cum era și cu fiica lui mai mare.

– Ne vedem mai târziu, a spus el. Să nu întârzi, prințesă!

Banner m-a mângâiat pe obraz, apoi a încălecat și s-a îndreptat spre dealurile și câmpurile șerpuite care înconjurau Roslo, fără să privească înapoi.

Am așteptat până ce nu l-am mai văzut, apoi am pornit pe drumul care avea să mă ducă la intrarea din spate a castelului. De acolo, puteam să o iau pe intrarea laterală și să urc scările spre camera mea de la etajul al patrulea.

Camera mea gri.

Camerele lui Mae erau de un albastru-deschis, perfecte pentru mireasa virgină care avea să se căsătorească în curând cu un prinț. Mae, care urma să-și îndeplinească rolul, respectând pactul cu Calandra, care menținea pacea între cele cinci regate.

Ea era Vrabia.

Doar că sora mea era departe de a fi o pasăre dulce și delicată. În noaptea nunții știam că nu avea să se poarte ca o virgină neprihănită. Era amuzant că gardienii nu îi raportaseră niciodată intrările și ieșirile, nu în timp ce și-o trăgea cu căpitanul lor.

M-am uitat peste umăr, spre marginea stâncii și spre oceanul întins.

Ce se afla în depărtare? Mae avea să afle, deoarece după nuntă avea să plece spre Turah.

– Ce norocoasă!

Niciodată nu fusesem geloasă pe Mae, deși era fiica preferată a tatei. Când venise momentul să aleagă Vrabia, nu mă mirasem că o alesese pe Mae. Aceasta era mândria lui Margot. Mae avusese o mamă, în timp ce eu avusesem o fantomă. Cu toate astea, nu o invidiasem niciodată.

Până acum.

Pentru că în scurt timp ea avea să plece și să descopere tărâmul care se întindea dincolo de porțile orașului Roslo și de țărmurile Regatului Quentis.

Aveam să-i duc dorul. Din ziua în care Margot o pusese în brațele mele, când aveam cinci ani, Mae fusese a mea. Se certase cu mine pentru orice. Mă bătuse la cap neîncetat. Nu fusese nici bună, nici recunoscătoare față de mine. Doar îmi dăduse bătăi de cap, dar cu toate astea, era sora mea vitregă.

Aveam să-i duc dorul.

Și în același timp abia așteptam să plece.

Poate că, atunci când umbra ei avea să dispară de acolo, urma să mă bucur de libertate. Sau poate că nu. Poate că, tot restul vieții mele, stânca aceea avea să fie singurul loc unde puteam să mă bucur de sentimentul de pace.

Briza mi-a ciufulit părul, suflându-mi o șuviță în gură. Am scuipat-o, dar am simțit gustul înțepător al vopselei maro pe care Margot insista să o folosesc în fiecare săptămână. Buclele neascultătoare nu stăteau niciodată în împletituri, indiferent cât de mult se străduiau slujnicele mele. Singura dată când cooperau era când aveam părul ud.

Oceanul m-a strigat, moment în care m-am oprit și m-am întors spre el.

Oare, dacă săream în apă, îmi observa cineva lipsa?

Răspunsul era simplu: nu. Doar eram prințesa invizibilă.

Am zâmbit și am luat-o la fugă spre stâncă. Rochia gri flutura în urma mea, în timp ce prindeam viteză. Nu m-am gândit la nimic. Nu am ezitat. Într-o clipă, alergam.

În următoarea, zburam.

Capitolul 2

Apa curgea din rochia udă, lăsând un șuvoi de picături, în timp ce mergeam tiptil prin galeria aripii de est a castelului. Inima îmi bătea cu putere și încă simțeam adrenalina după săritura de pe stâncă.

Prima oară când sărisem de acolo aveam 16 ani. Atunci, câțiva băieți care lucrau la castel urcaseră dealul într-o după-amiază sufocantă de vară, iar eu îi urmărisem, pentru că eram curioasă. Îi privisem de la distanță când săriseră în apă, unul câte unul.

Cât timp ei înotaseră spre țărm și se întorseseră la castel, eu îmi adunasem curajul să mă apropii de stâncă. Analizasem săritura ore întregi înainte să o pun în practică. Când aterizasem în apa rece, înotând disperată la suprafață, jurasem că nu aveam să mai fac niciodată asta. Dar o săptămână mai târziu, după ce fusesem certată de maestrul armurier pentru că nu eram în stare să trag cu arcul, urcasem din nou dealul spre stâncă.

Îl revendicase.

În momentele când voiam să mă simt curajoasă, liberă și vie, stânca aceea era salvarea mea.

În ziua aceea nu era prima oară când mă strecuram udă în castel.

Pantofii mei dispăruseră, furați de mare, iar tălpile mele goale se lipeau de podeaua din marmură albă când m-am strecurat în galeria părăsită.

Am fost atentă la zgomote când mă apropiam de tapițerii și tablouri. Era inutil să mă strecur, pentru că nu folosea nimeni holul acela, cu atât mai puțin Margot.

Nu-i plăceau operele de artă expuse în galeria aceea. Erau prea macabre pentru gusturile ei.

Fiecare tablou prezenta migrația xturilor din generațiile anterioare. Cea mai mare pictură murală fusese creată după ultima lor migrație, în urmă cu aproape treizeci de ani, când monștrii imenși, ca niște vulturi, au zburat deasupra Calandrei și ne-au măcelărit oamenii.

În tablou, un xtur mascul roșcat despică un om în două cu ciocul său enorm. Din gură îi ieșeau măruntaiele acestuia. Gheara, mai ascuțită decât orice lamă, întepase inima unei femei strivite sub greutatea sa. Coarnele groase și ascuțite ale masculului erau îmbibate cu sânge.

Margot avea dreptate. Galeria aceea era, într-adevăr, violentă. Și poate că nici eu nu m-aș fi dus acolo dacă aș fi supraviețuit unei migrații.

Se spunea că zeii cei vechi, Ama și Oda, creaseră animalele din Calandra ca dar pentru oameni. Ca tovarăși pe care să-i aibă pe acest tărâm. Mama și Tatăl fuseseră atât de mândri de creațiile lor minunate, încât le copleșiseră cu laude.

Dar această mândrie i-a înfuriat pe copiii zeilor și, într-o criză de gelozie, noii zei, cei Șase, au creat propriile animale. Prădători care semănau cu animalele din Calandra, dar cu chipuri mult mai frumoase. Mult mai puternice. Mult mai periculoase.

Creaseră monștri care să le amintească oamenilor și animalelor cât de fragili și ne semnificativi erau de fapt. Și nu exista monstru mai înfricoșător decât xturul.

Prima dată când am văzut operele de artă, pictura murală bântuitoare, mi s-a făcut rău și am vomitat în ghiveciul unei ferigi. Dar cum următoarea migrație se apropia, m-am forțat să vin în acea galerie iar și iar, până când imaginile nu au mai avut nici un efect asupra mea.

Astfel, când aveam să văd xturii zburând prima oară, aveam să fiu pregătită pentru devastarea pe care trebuiau s-o înfrunte oamenii noștri.

Zeii se întrecuseră pe sine cu această creație.

Existau monștri și existau xтури.

Potrivit predicțiilor învățaților, următoarea migrație putea avea loc poate chiar în primăvara viitoare. În mai puțin de un an. Eu aveam luxul protecției, deoarece mă aflam în castel, lucru de care nu se bucurau prea mulți.

Mi-am luat privirea de la pictura murală și m-am îndreptat spre scară, dar aproape că am intrat în cineva. M-am retras cu o secundă înainte să ne lovim.

– Îmi pare rău...

Am tăcut când am văzut că în fața mea era un preot Voster.

Ecolul icnetului meu a răsunat pe hol, în timp ce m-am îndepărtat de emisarul tatălui meu. Acesta m-a privit de sus, fiind mai înalt decât mine. Purta o robă vișinie, materialul revărsându-se în jurul corpului său lung și strângându-se în jurul gleznelor și picioarelor la fel de goale ca ale mele. Avea unghiile groase, de un verde închis. Nu avea păr sau sprâncene, iar pielea avea o nuanță înspăimântătoare de alb. Nasul lui cărn se înălța mândru deasupra buzelor subțiri și lipsite de culoare.

Slujnica mea preferată spusese că pielea părintelui îi dădea fiori, dar pe mine mă înspăimântau ochii lui. Erau niște piscine nesfârșite, fără pupile, culoarea lor având aceeași nuanță de verde închis precum unghiile.

În ochii aceia lua naștere coșmaruri.

Nu-mi păsa ce spuneau alții despre frăție. Preoții Voster erau mai înspăimântători decât orice monstru care ar fi străbătut cele cinci regate.

Corpul lui emana putere, dezzechilibrându-mă. Magia preotului Voster sfârâia în jurul meu, scoțând scântei. Mă amețea. Îmi provoca greață. Mă simțeam ca atunci când săream de pe stâncă, doar că nu exista un fund de ocean unde să mă opresc. Nu exista final pentru adrenalina care îmi dădea stomacul peste cap sau pentru abisul care mi se deschidea sub tălpi.

Oamenii nu erau făcuți să stea așa de aproape de magie.

Mi-am controlat dorința de a urla când puterea lui mi-a zgâriat brațele goale.

Preotul Voster și-a înclinat capul într-o parte, ca o pasăre, în timp ce mi-a analizat hainele. Apoi a ridicat un singur deget al mâinii osoase. Cu o singură mișcare a încheieturii, apa mi-a dispărut din păr.

Picăturile s-au învârtit în jurul feței, amestecându-se și ridicându-se, până când aveam deasupra capului o sferă de apă. Apoi aceasta s-a întins, luând forma unui cerc gol în centru. Din apă au ieșit țepi, ca și cum era atrasă spre tavan.

S-a rotit iar și iar, până când preotul a dat apei forma unei coroane ce plutea deasupra capului.

Tata spusese că frăția Voster își folosea deseori magia fluidă ca să transmită un mesaj. Că manipulau aerul, apa și sângele ca să facă declarații.

Nu conta ce însemna coroana de apă, pentru că nu aveam de gând să-i cer explicații preotului. Am luat-o la fugă pe scări, urcând câte două trepte deodată, în timp ce-mi țineam fusta ridicată. Când am ajuns pe palier, am privit înapoi și m-am lovit de privirea întu-necată a preotului.

M-a străbătut alt fior, după care m-am forțat să urc în continuare, ținându-mă de balustradă. Abia când am ajuns la al treilea etaj a început să dispară senzația că îmi alergau păienjeni pe piele.

Am șters mânecele rochiei ude, de parcă puteam să dau laoparte furnicăturile.

De ce îmi uscaser doar părul, nu și hainele? Abia atunci m-ar fi ajutat cu adevărat. Simțeam cum mi se încrețea părul.

Așa se dusese visul meu de a-l împleti cât era ud.

Prezența preotului Voster era un motiv în plus pentru care nu voiam să particip la întâlnirea cu războinicii din Turah.

Preoții vizitau foarte rar castelul, dar emisarul tatei venise în urmă cu șase zile, fără nici un avertisment. De atunci, toate întâlnirile cu el îmi lăsaseră o senzație neplăcută.

Ce căuta acolo? Poate că frăția aflase că tata îi angajase pe războinicii din Turah. Sau poate că venise din cauza Gardianului.

Cei din frăția Voster erau evazivi și îi evitau pe majoritatea oamenilor. Cel puțin asta credeam, având în vedere că singurul preot pe care îl văzusem vreodată era emisarul tatei, care în timpul vizitelor sale nu se îndepărta de castel.

Nici măcar nu știam din câți preoți Voster era formată frăția. Sute? Mii? În biblioteca din castel era doar o singură carte despre ei și era mică. Foarte-foarte mică.

Emisarul tatei venea în vizită la evenimente politice semnificative, la nunți importante și înmormântări regale. Probabil ca să se asigure că toți ne purtam cum trebuia și respectam condițiile pactelor magice din Calandra.

Îmi întrebasesm odată un preceptor ce făceau preoții Voster, în afară de manipularea magiei fluide sau crearea unor jurăminte de sânge pentru regi. Voiam să știu dacă preoții erau oameni care moșteniseră magia sau altceva. Îmi spusese că era complicat, ceea ce însemna că nici el nu știa.

Tata părea să se înțeleagă bine cu emisarul, dar nu erau prieteni apropiați.

Indiferent de motivul pentru care venise preotul în acea zi, abia așteptam să plece. Cu puțin noroc, urma să plece în clipa în care războinicii aveau să părăsească Roslo și avea să se întoarcă în locul pe care preoții Voster îl numeau acasă. Acesta era alt mister legat de cei ca el. Nimeni nu știa unde locuiau.

Simpla idee a existenței unui oraș cu preoți Voster, cu străzi și clădiri imprimare cu magia lor, mi-a provocat greață.

Mi s-a ridicat părul de pe ceafă, de parcă eram privită. M-am întors, convinsă că aveam să dau de preot, dar eram singură pe scări.

– Și, evident, paranoică, am bombănit în timp ce am pășit pe ultima treaptă spre marele hol de la etajul al patrulea.

– De ce e udă rochia ta?

Întrebarea lui Margot m-a luat prin surprindere și mi-am ridicat mâna la piept.

– Și ce s-a întâmplat cu părul tău?

Am mormăit. Și uite așa s-a dus planul meu de a trece neobservată. „La naiba!”

– Îmi pare rău, Margot!

Era vina ciudatului Voster. În mod normal, aş fi verificat să văd dacă holul era liber înainte să traversez covorul spre camera mea. Doar că fusesem prea distrasă de atingerea înţepătoare a magiei preotului ca să mai fiu atentă la asta.

– Odessa.

Nu exista persoană în toată Calandra care să îmi pronunţe numele cu mai multă exasperare decât mama mea vitregă.

– O să fiu gata la timp, îţi promit!

Ochii ei de culoarea oceanului, cu pete chihlimbarii tipice celor din Quentis, erau tăioşi când a arătat spre uşa mea.

– Ai întârziat deja.

– Nu încă.

I s-a citit pe chip cât de iritată era când am trecut pe lângă ea ca să ajung în camera mea.

– Bine. Aproape că am întârziat.

– Grăbeşte-te!

A venit după mine în cameră. În timp ce eu mi-am dat părul – foarte uscat, foarte ondulat şi deloc şaten – peste umăr, ea a început să-mi desfacă nasturii rochiei.

– Nu e nevoie să rămâi. Mă pot ajuta Brielle şi Jocelyn.

A tras aşa tare de ultimul nasture, încât s-a rupt şi a căzut pe jos.

– Le vezi pe Brielle sau Jocelyn pe aici?

– Nu.

Camerele mele erau goale şi hainele de noapte de care mă dezbrăcasem de dimineaţă erau în continuare pe jos.

Slujnicele mele fie primiseră ordin să o ajute pe Mae în acea zi, fie îi spionau pe războinicii din Turah. Bănuiesc că a doua variantă era cea corectă.

– Sunt ocupate în aripa de sud-est, a spus Margot.

Acolo nu stăteau războinicii din Turah?

– Turahii ne-au murdărit holurile.

Le-au murdărit?

– Nu au străbătut Trecătoarea Krisenth? Cum s-au murdărit?

– Odessa.

Se simţea din nou iritarea din vocea ei.

– Am înţeles, o să păstrez întrebările pentru mai târziu.

– Te rog.

Mi-a făcut semn să mă duc în spatele paravanului, cu corsajul rochiei lipit de piept.

Acesta a aterizat pe podea cu zgomot când mi-a înmănat rochia nouă.

Faptul că Margot reuşise să găsească o nuanţă de gri mai fadă decât cea anterioară era chiar impresionant. M-am strâmbat când am îmbrăcat rochia.

– Va trebui să-ţi vopsim părul. Din nou. Şi nu avem timp.

I-am auzit bătaia din picior şi m-am simţit ca şi cum mă lovea în mod repetat peste mână.

– Auzi, s-a dus să înoate! Îmbrăcată. De ce eşti așa? De ce nu poţi să ai şi tu nişte pasiuni normale, cum ar fi trasul cu arcul sau călăritul?

Îmi plăcea să desenez şi să pictez, dar Margot nu-mi aprecia creaţiile. Ba chiar se enerva de fiecare dată când degetele mele erau pătate cu cărbune sau cu nuanţe pastelate.

Voia să fiu ca Mae. Să îmi placă să mă joc cu sabia şi să mă antrenez. Considera că acelea erau nişte pasiuni acceptabile pentru fiica ei, prinţesa ei. Dar arta şi înotul, ambele activităţi destul de inofensive, erau considerate problematice şi enervante.

Într-adevăr, fusesem să înot. Probabil ar fi trebuit să aştept până a doua zi. Măcar Margot nu ştia cum ajunsese în apă. Nimeni nu ştia.

Dacă afla cineva că sărisem de pe stânca aia, mă aştepta iadul.

– O să mă grăbesc. Am pierdut noţiunea timpului.

– Fetiţo, îmi testezi răbdarea!

– Îmi pare rău.

Eram conştientă de faptul că nu conta de câte ori îmi ceream scuze, pentru că asta nu avea să schimbe nimic, dar continuam să încerc.

Când am ieşit din spatele paravanului, îmbrăcată în gri, era furioasă.

– Întoarce-te!

Am ascultat-o şi a început să-mi închidă nasturii rochiei.

Materialul mi s-a mulat peste coaste și sâni. Decolteul mi-a lăsat expuse clavicula și gâtul, în timp ce mânele îmi ajungeau până în vârful degetelor. Rochia cădea în jurul soldurilor, foșnind și legănându-se la fiecare mișcare.

Dacă ar fi avut orice altă culoare, ar fi fost o rochie frumoasă.

Însă îmbrăcată în gri, parcă eram una cu podeaua din piatră. Poate că asta era scopul.

– Părul.

Margot a bătut din palme și a arătat spre oglindă, apoi a venit în spatele meu când m-am așezat pe banchetă.

Am ezitat să-i dau pieptănul, pentru că acesta devenea o armă în mâinile ei. Pielea capului avea să mă doară ore întregi după ce urma să se termine tortura.

– Nu e nevoie să faci asta, mă descurc. Sunt sigură că Mae are mai multă nevoie de tine.

– E... ocupată.

Ocupată. Adică era cu căpitanul gărzilor, pentru partida lor de după-amiază.

De ce era în regulă ca Mae să se distreze înainte de întâlnirea cu războinicii din Turah, în timp ce eu eram certată pentru că înotăsem în ocean?

Standardele duble din castelul ăla erau sufocante.

Margot mi-a luat pieptănul din mână și l-a tras așa de tare prin bucle, încât a trebuit să mă țin de banchetă ca să nu cad. După ce m-a pieptănat, a bătut din palme.

– Pudră.

M-am întins după borcanul opalescent de pe masă, l-am desfăcut și m-am înecat din cauza mirosului înepător al vopselei. Acesta avea să dispară în câteva minute, dar tot m-a ars pe gât.

Mi-a dat rădăcinile cu pudră, până când culoarea mea naturală a dispărut.

Până când șuvițele portocalii, roșii, arămii și cărămizii nu s-au mai văzut. Nu a ratat nici o buclă. Când m-am uitat din nou în oglindă, am văzut nuanța familiară de șaten.

Nu mă deranja nuanța asta. Margot spunea că se potrivea cu nuanța tenului meu, că îmi scotea în evidență pistruii de pe nas și strițiile aurii din ochi.

Însă eu credeam că roșul îi amintea prea mult de mama.

Semănam prea mult cu mama.

– În viața mea nu am întâlnit pe cineva care să aibă o asemenea înclinație de a intra în belele. Margot a aruncat pieptănul într-o parte și a început să-mi împletească părul. Ai fi putut fi mâncată de rechini.

– Nu există rechini așa de aproape de țarm.

– Serios? Presupun că nu există nici manghilari? Ai uitat motivul principal pentru vizita războinicilor din Turah?

– Nu.

Aceștia veniseră ca să-i omoare pe monștrii care făcuseră dezastru pe rutele de comerț folosite de tata în ultimul an. Inițial, fuseseră doar niște atacuri sporadice, dar acestea au escaladat, iar din vară, doar unul din trei vase ajungea la destinație. Manghilarii nu lăsau nici un supraviețuitor.

Înainte de ultimul an, când începuseră să ne atace vasele, se știa că stăteau doar în apele adânci ale Oceanului Marixmore, departe de rutele vaselor noastre. De ce își schimbaseră habitatul? Oare veniseră pentru mâncare? Apăruse un prădător nou, care îi îndrepta spre țărnișurile orașului Roslo?

Oare zeii creaseră niște monștri și mai înspăimântători decât ăturii?

Nu pierdeam numai transporturi, ci și pe cei mai buni marinari din Quentis, care erau înecați și mâncați de manghilari. Devenea aproape imposibil – și foarte scump – să convingi pe cineva să traverseze Trecătoarea Krisenth.

Rutele de comerț trebuiau să fie protejate. Cerealele pe care le recolțam și le vindeam în Laine, Genesis, Ozarth și Turah trebuiau livrate înainte ca alt rege să vadă lipsa lor ca pe o insultă. Ca pe o nerespectare a pactului. Ca pe o invitație la război.

Nimeni nu-și permitea un război, nu când se apropia migrația ăturilor.

Trebuia să ne facem provizii. Să avem arme, mâncare și multe altele pregătite pentru ziua când aveau să vină monștrii, care cine știe ce distrugeri aveau să aducă. Vasele noastre încărcate cu grâu, porumb și orz nu puteau să dispară, mai ales când acestea erau date la schimb pentru arme și lemn.

Soldații din Quantis încercaseră să-i omoare pe manghilari, dar monștrii erau vicleni și letali, ca orice războinic. Erau foarte rapizi, iar osul tare care le ieșea din craniu putea să pătrundă în structura unui vas. Oamenii noștri reușiseră să le vină de hac câtorva monștri, dar nu era îndeajuns, deoarece aceste terori au continuat să ne scufunde vasele.

Așa că tata i-a angajat pe războinicii turahi ca să curețe Trecătoarea Krisenth de manghilari. Nu știam însă cum aveau să facă asta.

- Crezi că vor reuși să-i omoare? am întrebat-o pe Margot.

- Aș spune că da, dacă e să mă iau după cele șase bestii moarte atârinate în docuri de dimineață.

- Poftim? Deja i-au omorât? Când?

- I-au adus când au venit aseară.

Dacă aș fi știut, nu aș mai fi mers la stâncă, m-aș fi dus direct la docuri. Nu văzusem niciodată un manghilar, decât în cărți.

- Cât de mari sunt? Sunt albaștri?

Margot a pufnit.

- Ești mai entuziasmată de șase monștri morți decât ești de propria nuntă cu Banner.

Avea dreptate. Întâlnirile pe care le ratasem erau mai multe decât cele la care participasem.

- Cum crezi că îi omoară? am întrebat-o, întorcându-mă.

- Odessa, nu te mai tot mișca!

Cui îi păsa de părul meu? Doar nu eram femeia care avea să fie în centrul atenției în acea zi. Nimănu-i nu-i păsa de mine. Dar am tăcut și am lăsat-o pe Margot să îmi împletească părul.

Înainte de moartea mamei, Margot fusese slujnică și, cum îi moștenisem părul, Margot știa cum să-mi îmblânzească buclele.

- L-am văzut pe Banner mai devreme. Am așteptat până ce ochii ei albaștri s-au intersectat în oglindă cu ochii mei aurii. Mi-a zis că războinicii turahi au venit însoțiți de Gardian.

- Da.

S-a încruntat.

Gardianul.

Bărbatul despre care se zvonea că era mai periculos și fatal decât orice creatură făurită de zei.

Vestea existenței acestuia ajunsese în Quantis în urmă cu trei ani, iar de atunci fuseseră inventate numeroase povești despre originea lui.

Unii credeau că se târâse dintr-un mormânt din Turah. Că era mai mult fantomă decât muritor. Unii spuneau că era întruparea lui Izaak. Că Zeul Morții se săturase să tot stea pe tronul lui și se deghizase în bărbat, ca să se distreze torturând oamenii. Iar alții erau convinși că primise puterile chiar de la zeii cei vechi.

Era mai mult mit decât om, iar poveștile despre el se răspândiseră pe continent ca focul.

- Ce înseamnă sosirea lui aici? am întrebat-o pe Margot.

- Înseamnă că nu ar trebui să te plimbi fără gărzile tale. Înseamnă că nu trebuie să întârziem.

A continuat să împletească, trăgând de fiecare şuviță. Însă în acea zi, până și părul meu părea să protesteze în fața acestei șarade. Când a treia şuviță a ieșit pe la tâmple, Margot a capitulat, exasperată.

- N-am timp pentru asta. Termină tu și vino în sala tronului!

A luat-o spre ușă, iar rochia de un albastru cobalt i se legăna furioasă în jurul picioarelor.

Când a trecut pe lângă o fereastră, razele soarelui s-au reflectat în bijuteriile coroanei. Părul blond mătăsoș i se revărsa peste umeri și pe spate. Părea să plutească, nu să meargă, și ținea mereu capul sus. Chiar dacă nu avea sânge albastru, nu exista nici un dubiu că Margot Cross era o regină.

Și fiica ei avea să devină una.

După ce mama mea vitregă a ieșit din cameră, m-am privit în oglindă.

În astfel de momente, mi-ar fi plăcut să fiu mai tânără. Să fiu un copil, ca Arthalayus. Fratele meu vitreg își petrecea zilele în camera lui, fără să știe nimic despre responsabilități. Foarte bine. Cum era moștenitorul tronului, Arthy avea să depună la un moment dat un jurământ de loialitate în fața tatei, pecetluit cu sânge, cum făceau majoritatea moștenitorilor regali din cele cinci regate ale Calandrei, iar în scurt timp urma să aibă mai multe obligații decât aș fi suportat.

Bietul copil!

În ciuda diferenței de douăzeci de ani dintre noi, speram că avea să vină la mine dacă simțea vreodată nevoia de o pauză de la cerințele tatei și ale lui Margot. Până atunci însă, eu și Mae aveam să ducem acea povară.

Părul meu era haotic, în ciuda tentativelor lui Margot de a-l împleti, dar am reușit să-l împlânzesc cât de cât, lăsând câteva șuvițe care să-mi încadreze fața. Am legat coada cu o panglică de satin și mi-am pus coroana care fusese lăsată pe masă.

Era grea, dintr-un metal rece și necruțător. În aurul strălucitor, erau puse sute de bijuterii din chihlimbar.

Coroana era singurul lucru de pe mine care nu era gri.

Cât de mult uram griul!

Mi-am îndreptat spatele și am adoptat postura pe care preceptorii mei de eleganță mi-o insufleseră de la vârsta de trei ani. M-am privit în oglindă și am văzut o prințesă.

O prințesă care întârziase.

Capitolul 3

M-am strecurat pe ușa laterală care dădea spre sala tronului. Mi-am ținut respirația în timp ce pășeam cu atenție ca să ajung lângă Margot și Mae, care se aflau în stânga podiumului.

– Bună.

Vocea tatei era rece în camera imensă. Prefera ca atmosfera să fie rece, probabil pentru că deseori se potrivea cu starea lui.

Lumina se revărsa prin vitralii, presărând diferite nuanțe de albastru, verde și galben pe podeaua din marmură. Toată lumea se strânsese în centrul sălii, tronul de pe podium fiind gol. Erau mai mulți gardieni decât de obicei. Patru în loc de doi la fiecare ușă.

Tata nu și-a mutat privirea de la oamenii din fața lui, dar nu aveam nici un dubiu că știa că întârziisem. Mai mult ca sigur avea să mă certe mai târziu.

Margot și Mae stăteau separat de grupul de bărbați, la câțiva pași în spatele lor, cu coroanele pe cap și arătând impecabil. Fiica era la fel de frumoasă ca mama. Cu toate că sora mea era leit tata în ceea ce privește încăpățânarea și ambiția de fier, la înfățișare semăna cu Margot, de la forma clasică a nasului la bărbia ascuțită.

Oare eu semănăm cu mama? Mi-ar fi plăcut să-mi amintesc chipul ei. Murise când eram mică, iar tata luase toate portretele ei de pe hol. Știam că îi moștenisem părul, dar asta doar pentru că Margot îl blestema așa de des. Dar în afară de asta, nu știam dacă aveam același nas, aceeași bărbie sau aceeași gură.

Când m-am oprit lângă Margot, mi-a aruncat o privire plină de dezaprobare, apoi și-a îndreptat atenția spre oamenii ei.

Cinci războinici turahi stăteau unul lângă celălalt, formând un zid cu umerii lor lați. Fiecare bărbat era un stâlp de mușchi lucrați și de forță brută. Erau uriași!

Banner avea aproape doi metri, dar părea suplu și deșirat pe lângă bărbații ăștia. Nici măcar tata, care era cel mai mare bărbat pe care îl văzusem vreodată, nu se compara cu statura și forța războinicilor din Turah.

Nu era de mirare că reușiseră să omoare manghilari.

Nu erau îmbrăcați elegant, nu că m-aș fi așteptat ca niște războinici să aibă costume croite pe măsura lor sau ghete ce luceau. Purtau pantaloni de piele care se mulau pe coapsele lor groase. Vestele lor maro erau uzate și purtate peste tunici din bumbac ce se întindeau pe bicepsii încordați. Fiecare avea brățări de piele la încheieturi. Doi dintre ei aveau tatuaje întunecate și complicate, care le acopereau antebrațele.

Fiecare războinic turah era înarmat cu cuțite sau săbii prinse la spate. Unul avea trei pumnale la curea. Păreau pregătiți pentru război, nu pentru o cină cu membrii familiei regale.

Am fost surprinsă că tata i-a lăsat să intre înarmați în sala tronului. În mod normal, oaspeților li se luau armele înaintea unei întâlniri cu regele. Oare războinicii refuzaseră să renunțe la ele? Sau gărzile nici măcar nu-i întrebaseră?

– Înainte să începem prezentările, vreau să vă mulțumesc pentru serviciile voastre. Oamenii mei mi-au spus că ați adus șase manghilari aseară. Nu mă așteptam să acționați așa de repede. Vă mulțumesc pentru asta, a zis tata, vocea lui răsunând în întreaga sală.

Bărbatul cu pumnale și-a încrucișat brațele la piept. Barba lui deasă, în nuanțe de bronz, era împletită sub bărbie.

– Doar pentru asta ne-ați angajat.

Tonul bărbatului avea ceva aparte. O nuanță de superioritate, care l-a făcut pe tata să-și încordeze maxilarul când a bătut din palme.

Pe aceeași ușă pe care m-am strecurat mai devreme au intrat două gărzi cu un cufăr atât de mare, încât aș fi putut să mă ghemuiesc

în el și să trag un pui de somn. L-au așezat în centrul sălii, apoi au dat capacul laoparte, dezvăluind sute de monede.

Era mai multă bogăție decât văzusem vreodată în viața mea. Destul aur și argint cât să-i hrănească luni întregi pe cei din Roslo.

Un războinic cu piele ciocolatie și catifelată și ochi negri s-a dus lângă cufăr, inspectând conținutul. Părul lui brunet era împletit în mai multe cozi lungi, prinse la ceafă. A ridicat o monedă, pe care a aruncat-o în aer și a lăsat-o să aterizeze cu zgomot peste celelalte.

Oare el era Guardianul?

– Să le număr, Alteță? a întrebat în timp ce s-a alăturat celorlalți.

Poftim? Cui i se adresa cu *Alteță*?

Războinicul din centru a clătinat din cap.

Doar că nu era războinic. Oare era prințul încoronat?

Nu mai văzusem niciodată un prinț turah. Probabil era Zavier Wolfe.

Moștenitorul tronului poporului turah.

Viitorul soț al lui Mae.

Asta da surpriză! Dacă și Margot era șocată, nu a lăsat să se vadă. Nici Mae. Evident, ratasem ceva pentru că întârziisem.

Prințul Zavier venise în Roslo. Era și Guardianul în Roslo.

Ce se întâmplă? Asta trebuia să fie o întâlnire rapidă, în care tata să-i plătească pe războinicii. Dar totul se transformase într-o prezentare regală. Eram singura care nu știa asta? Acum înțelegeam de ce era prezent și preotul Voster.

Bine că Margot insistase ca Mae să se aranjeze mai devreme, dacă asta era prima oară când își întâlnea logodnicul.

– Nu e nevoie să numărați banii, sunt toți acolo, a spus tata pe tonul lui detașat și indiferent, însă licărirea din ochii lui cafenii i-a trădat starea.

Războinicul care vorbise mai devreme, cel cu barbă și pumnale, l-a analizat pe tata.

– Și dacă prețul pe care l-am stabilit s-a schimbat?

Se zvonea că prințul Zavier nu vorbea. Dacă era adevărat, poate că războinicul vorbea în numele lui, ca un consilier. Sau un general.

Privirea tatei a luat foc, petele din ei strălucind ca niște flăcări.

– Și care e noul preț?

Înainte ca războinicul să răspundă, s-au deschis ușile sălii, iar toată lumea și-a îndreptat atenția spre ele.

Preotul Voster cu care mă întâlnisem mai devreme a intrat în sala tronului. De sub robă i se vedeau picioarele goale și unghiile verzi oribile. Doar că de data asta nu mai era singur. În spatele lui era un alt membru al frăției, îmbrăcat tot într-o robă vișinie.

Preotul nu mergea, ci plutea, ca și cum era purtat de o rafală invizibilă de vânt. Gravitația nu părea să aibă nici un efect asupra lui. Unghiile de la mâini și picioare erau așa lungi, încât se curbau și se încovoiau ca niște panglici.

Le-am simțit imediat magia. Puterea lor mi s-a revărsat peste umeri și pe spate. Cu greu am reușit să mă controlez ca să nu mă cutremur.

Prezența unui singur preot Voster era oricum incomodă, dar a doi era aproape insuportabilă. M-am luptat cu reflexul de a-mi freca brațele și de a ieși din sală.

Dacă și Margot și Mae se simțeau incomod, nu au lăsat să se vadă.

Cine era al doilea preot? Oare venise acolo cu războinicii? Sau cu Gardianul?

Preoții Voster nu puteau să zdruncine pământul sau să arunce sfere de foc, dar puteau manipula aerul și apa după bunul-plac. Magia lor de sânge era folosită pentru a forma legături indestructibile, dar nu mai văzusem nici unul levitând până acum. Puterea lui părea mai puternică, mai intensă decât cea a emisarului tatei.

Ambii preoți Voster arătau la fel. Nu aveau păr și pielea le era translucidă, doar că al doilea preot părea mai în vârstă. Și-a îndreptat privirea verde-neagră spre mine, apoi s-a uitat peste umăr, la ușă.

Atmosfera din sală a devenit mai tensionată. I-am urmat privirea și mi s-a strâns stomacul.

Bărbatul care a intrat nu arăta ca un zeu. Nici ca o fantomă. Era înalt, cu umerii lași, precum ceilalți războinici din Turah. Mușchii lui erau atât de încordați, încât îți distrăgeau atenția. Părul șaten-ciocolatiu îi ajungea până la umăr, iar maxilarul sculptat era acoperit cu o barbă în aceeași nuanță.

La prima vedere, arăta ca un simplu bărbat. Remarcabil. Intimidant. Dar un simplu bărbat.

Însă ochii lui nu aveau petele verzi tipice poporului turah. Aveau culoarea argintului topit. A metalului topit. Nu aveau o culoare anume, fiind exact ca rochia mea.

El era Gardianul.

Ritmul pașilor lui se potrivea cu pulsul meu în timp ce mergea în urma preoților Voster. Spre deosebire de războinicii turahi, bărbatul nu avea arme, săbii sau cuțite. Poate că tata insistase să vină neînarmat la această întâlnire, dar aveam senzația că putea să ne omoare cu mâinile goale.

Așa cum îl omorâse pe fratele lui Banner. Îl strânsese de gât până când îi zdrobise traheea.

M-am uitat la logodnicul meu, în ochii căruia se citea foamea de sânge. Ura pe care i-o purta Gardianului era la fel de palpabilă precum mirosul vopselei mele. Însă cred că zeița Carine ne-a auzit rugăciunile pentru pace, deoarece logodnicul meu s-a controlat, stând stoic alături de tata, ca un general loial.

Nu eram îndrăgostită de Banner. Nu eram entuziasmată că urma să devin soția unui bărbat care lucra pentru tata. Dar nici nu voiam să-l văd spânzurat pentru trădare.

Preoții Voster s-au oprit în același timp, departe de ceilalți. Formau propriul grup în toată situația asta stranie, la fel ca mine, Margot și Mae.

Gardianul nu li s-a alăturat, ducându-se lângă prințul Zavier.

În încăpere s-a așternut liniștea. Atmosfera era atât de tensionată, încât era greu să respiri. Magia îmi dădea dureri de cap.

Nu trebuia decât să supraviețuim acestei întâlniri bizare. Apoi Banner putea să se scuze și să plece, înainte să-i plesnească vena de la tâmplă. Iar eu puteam să mă duc în camera mea, unde aveam să stau până când războinicii turahi și preoții Voster aveau să plece din Roslo.

M-am aplecat în față, sora mea uitându-se la mine.

I-am văzut zâmbetul de pe buze. Din afară, părea modestă și dulce, dar eu știam mai bine de atât. În ochii ei albaștri erau niște

licăririi viclene, de parcă știa un secret pe care nimeni nu se sinchisise să mi-l împărtășească și mie.

Mae adora secretele. Dacă la asta se adăuga o doză serioasă de conflict și se presăra dorința pentru vărsare de sânge, era cu adevărat fericită.

Oare așa era ea în esență sau așa fusese modelată de copilărie?

Când eram mică, Margot îmi făcuse cadou păpuși la zilele de naștere. Când Mae împlinise cinci ani, tata îi dăduse un set de cuțite aurite.

Avea să se potrivească printre războinicii turahi, alături de prinț. Mae moștenise postura solidă a tatei și înălțimea lui Margot. Cei optsprezece ani de antrenamente o transformaseră într-o armă, așa că războinicii turahi nu aveau să o traumatizeze.

Poate că tata spera că lucrurile aveau să stea chiar invers.

– Unde rămăseserăm? Aveați griji legate de preț? Cum le putem alunga?

Oare tata chiar încerca să le facă pe plac războinicilor din Turah? Pentru că așa părea, deși nu era genul care să facă asta.

Nu comentase replica războinicului despre numărul banilor, iar acum îi întreba cum putea să-i liniștească?

Mae învățase de la el cum să fie vicleană, deci ce se întâmpla de fapt? Pentru că situația asta nu se reducea doar la un rege care angajase niște mercenari.

– Prezentările. Înainte să continuăm, a zis preotul Voster pe un ton catifelat.

Nu mai auzisem un preot vorbind. Mă așteptasem la un sunet strident, un ton la fel de înțepător precum forța lor. Doar că vocea lor era melodiosă, catifelată și hipnotizantă. Era sunetul unei sirene care-ți cânta ca să te adoarmă înainte să te înghită cu totul.

La ordinul lui, toți bărbații și-au îndreptat atenția spre noi. Cinci războinici turahi, cu pete verzi în ochi, le-au analizat pe Margot și pe Mae, în timp ce Gardianul și-a fixat privirea argintie asupra mea. Efectul ei era la fel de incomod ca al magiei preotului Voster.

Tata i-a făcut un semn lui Margot.

Aceasta și-a pus mâna pe spatele lui Mae și, împreună, s-au îndreptat către războinici, cu mine în urma lor.

Războinicul din centrul grupului avea o coroană pe frunte, fără bijuterii sau pietre prețioase. Era o împletitură din fire de metal, care formau o linie de argint.

Părul lui șaten era mai scurt decât al celorlalți, șuvițele delicate fiind date de pe față, iar vârfurile i se ondulau ușor la ceafă. Părțile laterale ale coroanei dispăreau sub șuvițele de la urechi. Avea o cicatrice mică deasupra unei sprâncene. Ochii lui aveau culoarea mușchiului într-o zi furtunoasă, nuanța aceea aproape acoperind petele verzi din irisuri.

Prințul Zavier era chipeș. Chiar uimitor și incredibil de masculin. Și foarte plictisit. Nu avea nici urmă de entuziasm că își întâlnea viitoarea soție.

Mă așteptam să caște în orice clipă.

Însă Gardianul părea amuzat, ca și cum tot ce se întâmpla era o glumă. Ba chiar a zâmbit.

Ce era așa de amuzat? Ce-mi scăpa?

– Prințule Zavier, ți-o prezint pe fiica mea, Mae, a spus tata. În acord cu Scutul Vrăbiilor¹, va deveni soția ta la echinoctiul de toamnă, peste trei luni.

Zavier a analizat-o pe Mae, apoi s-a uitat la Gardian.

Între ei a avut loc o conversație tăcută. Oare asta era una dintre puterile Gardianului, să citească mințile oamenilor?

Ei bine, dacă putea să îmi citească gândurile...

„Pleacă! Te rog. Și mulțumesc.“

Gardianul a încuviințat, apoi a vorbit pe un ton aspru, care mi-a dat fiori.

– Nu ea.

– Poftim? a întrebat Margot șocată.

– Ea.

Gardianul și-a îndreptat privirea spre mine și toți din sală i-au urmat exemplul.

Toți din sală se uitau la mine.

– Prințul Zavier se va căsători cu ea. În seara asta. Mireasa va fi premiul pentru că ți-am ucis manghilarii.

¹ Shield of Sparrows în limba engleză, în original (n.red.)

Capitolul 4

Tăcerea din sala tronului era apăsătoare, furându-mi tot aerul din plămâni. Podeaua a început să se lege cu mine și am simțit cum îmi pierdeam echilibrul.

Margot m-a prins de braț și, pentru o clipă, am fost recunoscătoare pentru atingerea ei fermă. Dar apoi unghiile ei au intrat prin materialul rochiei, aproape străpungându-mi pielea.

Însă nu m-am mișcat, în ciuda durerii care curgea de la încheietură spre cot. Nu mă puteam mișca.

„Ea.“

Eu? Prințul Zavier voia să se căsătorească cu mine?

În nici un caz. Asta nu avea să se întâmple. Era clar că aveam halucinații. Probabil de la apa oceanului. Sau asta era una dintre glumele lui Ferious. Părea genul de situație care l-ar fi distrat pe Zeul Farsor. Sau poate că preotul Voster pusese totul la cale. Preotul care nu atinsese încă podeaua îmi plantase coșmarul ăsta în minte.

Ce se întâmpla acum nu era real. Nu avea cum.

Doar eram logodită cu Banner. Mae era cea care urma să se căsătorească cu prințul turah. Mae. Nu eu. Mae.

Margot m-a strâns și mai tare, dar din fericire nu mă învinețeam ușor, altfel mi-ar fi apărut cinci cercuri vineții până dimineață.

Nu am încercat să o dau laoparte. Eram prea preocupată de vorbele Guardianului, care îmi răsuna în minte.

„Ea.“

Ea. Ea. Ea.

Adică eu. Tăcerea a devenit din ce în ce mai tensionată. Atmosfera era și mai apăsătoare. Explozia era inevitabilă. Când a ajuns la limită, sala a erupt.

– Sigur e o greșeală, a scrâșnit Margot printre dinți.

Cu fiecare cuvânt pe care îl spunea, își înfinge unghiile și mai adânc în brațul meu.

– Nu, a răsunit vocea tatei.

Mae a scos un mârâit feroce.

– E logodnica mea, a declarat Banner.

Apoi s-a auzit un râset aspru. Lipsit de umor.

Am clipit, încercând să văd de unde venea.

L-am văzut pe Guardian. El râdea. Ochii argintii îi licăreau, iar pe buze avea întins un zâmbet larg.

„Ce idiot!“

Margot a icnit.

Tata și-a încleștat maxilarul.

La naiba, se pare că spusesem asta cu voce tare! Dar era adevărat, era un idiot pentru că râdea.

Am deschis gura, dar nu ca să-mi cer scuze, ci ca să repet ce deja spusese, de data asta mai clar, dar tata a ridicat mâna, iar gestul m-a redus la tăcere.

Toți bărbații din sala tronului și-au îndreptat spatele. Unul dintre războinici a ridicat ușor mâna, ca și cum era pregătit să își tragă sabia din teacă.

– Prințul Zavier, Mae e fiica mea menită să devină soția ta. Dacă nu-ți sunt pe plac festivitățile planificate la echinocțiu, putem organiza ca uniunea voastră să aibă loc în seara asta, a spus tata.

În timpul ăsta, m-am uitat în jur, la războinicii turahi, la preoții Voster, la tata, la Banner și înapoi.

Prințul încă era plictisit, iar preoții Voster parcă erau în comă. Expresia lui Banner era letală, iar a tatei era prea controlată ca să poată fi citită. Mae și mama erau furioase. Pe mine.

Iar în tot timpul ăsta, Guardianul încă zâmbea.

L-am urât brusc. Poate că ar fi trebuit să-mi doresc ca Banner să-și taie gâtul.

Trebuia să ies din sala asta cât mai repede.

Tata nu avea să accepte așa ceva, nu? Avea să îi spună prințului părerea lui despre ideea unei mirese-premiu, orice însemna asta.

Doar că tata nu a spus nimic. Doar și-a menținut privirea asupra războinicilor, cu o expresie serioasă. Aștepta răspunsul lor.

Oare îi păsa cât de puțin de faptul că aceștia voiau să fie folosită drept plată pentru o datorie? Că îi cereau să-și dea fata ca pe un cufăr cu monede? Sau furia din ochii lui cărămizii era provocată de faptul că nu-i erau ascultate ordinele?

Nu voiam să știu răspunsul.

Când mi-am luat privirea de la tata, m-am lovit imediat de cea a Gardianului.

Ochii lui nu mai aveau aceeași nuanță argintie din urmă cu câteva secunde. Acum erau întunecați, argintiul transformându-se în gri, căprui și verde. Privirea lui avea o nuanță tăioasă de alun.

Îi dispăruse amuzamentul, fiind înlocuit de o răutate tăioasă.

Inima îmi bătea cu atâta putere, încât mă durea. Pulsul care-mi răsuna în urechi era asurzitor. Dar nu mi-am luat privirea de la nuanța schimbătoare a ochilor lui cu care mă fixa. Nu aveam de gând să dau înapoi în fața privirii lui ucigașe.

Tata mă învățase cu mult timp în urmă că numai lașii dădeau înapoi.

Chiar dacă nu eram fiica lui preferată, am încercat să nu fiu lașă. Așa că i-am susținut privirea Gardianului, voința mea fiind imposibil de îndoit, precum fierul din Ozarth. Și eu, și Mae eram încăpățânate, era un lucru pe care-l aveam în comun.

Gardianul a ridicat un colț al gurii.

Era în continuare un idiot. Ce bine că îl amuzam! Am zâmbit și eu și mi-am îndreptat atenția spre prințul Zavier.

Nu puteam să-l citesc. Nu dădea de gol nici o emoție. Nici un semn de interes sau indiferență. Avea cea mai intimidantă privire pe care o văzusem în viața mea, întrecându-l chiar și pe tata.

M-am cutremurat.

Dacă privirea Gardianului fusese un test, atunci a prințului era o promisiune. Urma să devin soția lui.

Am simțim cum mi-a alunecat pământul de sub picioare.

- Nu e a ta, ci a mea! a tunat Banner, care tremura de furie.

Declarația lui ar fi putut fi romantică, doar că Banner nu era suferat pentru că alt bărbat o fura pe femeia pe care o iubea. Banner era furios pentru că pierdea legătura cu familia regală.

Chiar dacă nu eram prințesa favorită, eram totuși o prințesă. Un dar pentru serviciul lui. Un simbol al statutului său.

Gardianul l-a fixat pe Banner cu o privire la fel de tăioasă.

- A fost a ta. Acum e a prințului. O să îndeplinească atât rolul de mireasă-premiu, cât și obligațiile din pact. Ea va fi regina noastră.

Regină.

Îmi venea să râd. Nu suportam să port pantofi, rochiile și să fiu blocată în interior. Uram monotonia lecțiilor și a lecturilor. Nu eram menită pentru un rol de conducere. Politicile erau plictisitoare, iar petrecerile regale, supraestimate. Nu aveam stofă de regină.

Coroana de pe cap îmi dădea mâncărimi.

- Nu o să accept așa ceva. Te căsătorești cu Mae, a zis Banner.

Prințul Zavier i-a aruncat o privire impasibilă logodnicului meu. O provocare să-l sfideze. O provocare adusă celui mai vechi pact din Calandra.

Banner a înghițit cu noduri.

Zavier l-a ignorat și s-a întors cu fața spre tata.

- Prințul o să primească orice dorește. Era ca și cum Gardianul îl controla gândurile lui Zavier și pronunța vorbele pe care prințul nu era capabil să le spună. Iar el o dorește pe ea.

„Ea.” Din nou cuvântul ăla.

Dumnezeule, avea să mi se facă rău!

- Pactul Scutul Vrabiiilor o menționează pe fiica aleasă de rege. Din moment ce eu sunt singurul rege din sala asta, eu sunt cel care face alegerea. O să te căsătorești cu Mae. Ea este Vrabia aleasă. Și o să primești aurul promis pentru ajutorul pe care ni l-ai oferit cu manghilarii.

Bărbații ăștia ne negociau soarta de parcă eram niște bunuri scumpe la vânzare.

Mae a părut însă onorată să fie tratată așa. Și-a îndreptat spatele și pe față i-a apărut un zâmbet arogant.